

UNGARISCHER SEELSORGEDIENST DER EVANG. KIRCHE H.B. IN ÖSTERREICH
AUSZTRIAI MAGYAR REFORMÁTUS LELKIGONDOZÓ SZOLGÁLAT

Wien 1., Dorotheergasse 16, gyülekezeti honlap: <http://reformatus.at/>, e-mail: bemaref@gmail.com

Karvansky Mónika református lekipásztor, Tel.: +43 699 188 780 68

*„Uram, te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre.
Mielőtt a hegyek születtek, mielőtt a föld és a világ létrejött,
öröktől fogva mindörökké vagy te, ó Isten!”
(90. zsoltár 1-2.v.)*

Kedves Testvéreink!

Istentiszteleteink rendje a 2018. esztendő október és november havában:

- 2018. október 28. du. 17. óra: Ünnepi istentisztelet
Reformáció, Konfirmáció
Keresztség, Úrvacsora – Új bor**
- 2018. november 11. du. 17 óra: Istentisztelet**
- 2018. november 17. du. 15 óra: Ökumenikus imaóra,
Bad Deutsch Altenburg**
- 2018. november 18. du. 17 óra: Istentisztelet**
- 2018. november 25. du. 17 óra: Istentisztelet**

Mindenkit szeretettel hívunk és várunk alkalmainkra:

- * **Szeretetvendégség – 2018. október 28-án 15.00** órától várjuk a Testvéreket a szeretetvendégség asztalainak előkészítéséhez.
- * A **gyermek-istentiszteletek** alkalmát a templomi istentisztelettel egy időben tartjuk a gyülekezeti teremben. Szeretettel várjuk a gyermekeket szüleikkel együtt.
- * **Bibliaóra** közösségébe hívjuk Testvéreinket 2018. november 22-én, csütörtökön 19.00 órai kezdettel.
- * **Lelkeszi fogadóóra** 2018. november 22-én, csütörtökön 18.00 - 19.00 óra között a gyülekezeti teremben.
- * **Énektanulás** 2018. november 25-én, vasárnap 16.00 órától a gyülekezeti teremben.

Áldás, békesség! Békesség Istentől!

A gyülekezet vezetősége

Bécs, 2018. október 22-én

HAGYOMÁNYOS ÖKUMENIKUS IMAÓRA ÉS KOSZORÚZÁSI ÜNNEPSÉG NÉMETÓVÁRON - BAD DEUTSCH ALTENBURGBAN

*„Bibliás ősök sírja fölött állva,
Találjon e nép végre önmagára,
Köszönjön meg mindent a „védő karnak”
S légyen testvére magyar a magyarnak”!*

Szeretettel hívjuk Testvéreinket Bad Deutsch-Altenburgba a Marienkirchében
2018. november 17-én, szombaton 15.00 órakor kezdődő
ökumenikus imaóra
és a templomkertben a magyarok szimbolikus sírja mellett az ünnepi megemlékezésre.

A hármashatár találkozó templomi alkalmán szolgál
Maklár Ákos görög katolikus pap (Budapest),
Nagy Péter katolikus pap (Felvidék),
Karvansky Mónika református lelkész (Bécs).

Ünnepi beszédet mond Szokolczay Lajos irodalomtörténész

Köszöntőt mond a templomban
Balint Pavel vendéglátó katolikus esperes,
Dr. Hans Wallowitsch a helyi polgármester,
dr. Smuk András az „Europa”-Club elnöke.

Az ünnepi alkalom fényét emeli még a bécsi
Liszt Ferenc Énekkar és **Faragó Laura** énekművész, népdalénekes.

Az „Europa”-Club buszt indít Németóvárra - Schwedenplatz 13.30 óra
Jelentkezni lehet Dr. Smuk Andrásnál: Tel.: +43 664 241 95 56, e-mail a.smuk@gmx.at

EMLÉKEZÜNK

Novemberben egy szál virággal, koszorúval, gyertyával felmenőinkre emlékezünk, a minden halandók útján mennyei hazába tért elődök előtt fejet hajtunk. Egy régi fénykép, egy régi emlék visszahozza az Atyánál megpihent szeretteink egy-egy mosolyát, kedves szavait, öleléséből áradó szeretetet, azt a sok szép emléket, melyet tovább őrzünk szívünkben. Mikor a gyász és az emlékezés fájdalma járja át lelkünket, lássunk túl Testvéreim a sírhalom hantjain, tekintsünk reménységgel megváltó Krisztusunkra, aki nekünk is üzeni:

*„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is él.”
(János evangéliuma 11. vész 25. vers.)*

OKTÓBER A REFORMÁCIÓ HÓNAPJA

Mikor pedig ezt az egyik meghallotta, így szólt hozzá: Boldog az, aki Isten országának vendége. Ő pedig a következőképpen válaszolt: Egy ember nagy vacsorát készített, és sok vendéget hívott meg. A vacsora órájában elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden kész van! De azok egytől egyig mentegetőzni kezdtek. ...Kérlek, ments ki engem” ... Mikor visszament a szolga, jelentette mindezt az urának. A ház ura ekkor megharagudott, és ezt mondta szolgájának: Menj ki a város útjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat! A szolga aztán jelentette: Uram, megtörtént, amit parancsoltál, de még van hely. Akkor az úr ezt mondta a szolgának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam. Mert mondom, hogy azok közül, akiket meghívtam, senki sem kóstolja meg a vacsorámat. (Lukács evangéliuma 14,15-24.)

Október, a reformáció hónapja! –E mottó jegyében és Isten Igéje fényében nyúlunk vissza az isteni hitigazságok alapjaihoz, ahogyan fél évszázaddal ezelőtt a reformátorok is tették!

A nagy vacsora példázata Isten meghívó, ünnepre váró szeretetéről szól. Erre a nagy ünnepi bankettre Jézus Krisztusban adta át mindnyájunk számára a személyre szóló meghívót! Isten szándéka tükröződik az igében: az ő asztalához, az ő szeretetközösségébe hívja az embert. **Minket is!**

Erre az isteni meghívásra a mindenkori ember sajnálatos válasza is kihangzik az igéből: kifogások, olcsó mentegetőzések, a meghívás súlyának meg nem értése, mindezeket összefoglalva, az elutasítás. Az ember válasza Isten meghívására az elutasítás. A földi élet dolgai annyira lekötik az embert, hogy a mennyei meghívást az Isten kegyelmi királyi asztalához elutasítja. Végtelenül szomorú kép ez, mely a mai világunkat is tükrözi. Isten a földi élet síkján a hétköznapi világából, a dolgos hat nap után is időről időre hív, hogy szenteld meg az Úr napját, a vasárnapot. „Emlékezzél meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt.” (4. parancsolat). A mi legnagyobb ünnepünk a vasárnap, amit nem azért rendelt az Isten, hogy a semmittevés napjává váljék. Hanem azért rendelte, hogy a hat testi-lelki fárasztó nap után, vele együtt, tőle kapott erővel töltekezzen a hívó, hogy elnyerje a következő hét dolgos napjaira az erőt, a bölcsességet, a hitbeli szilárd alapállást.

De Testvéreim, szomorú kép az, hogy a hétköznapi világából kiszakadni vágyó ember a vasárnapot oly sok esetben nem szenteli meg, nem az ő Teremtő, Megváltó, és Megszentelő Istenével tölti. Már a földi élet idejének meghívását is visszautasítja, ebből egyenes arányosságban következhet a mennyei ünnep megszentelésének, elfogadásának az elutasítása.

Azt mondja az igei meghívás: „**Jertek el, mert immár minden kész!**” Jertek, ti meghívottak, mert az Úr már mindent elkészített a mennyei lakomára. Nektek nem kell semmit tennetek, csak elfogadni a meghívást, elfogadni azt a szeretet-közösséget, amelyet a nagy ünnepi vacsora által kínál nektek az Úr! Másképpen átadva ezt az üzenetet, azt üzeni a meghívó Úr, hogy „**jertek, mert kész van az üdvösség számotokra.**” Ehhez hozzátenni semmit nem tudtok, sem földi javaitokkal, sem a bűnös ember jócselekedetek által igyekvő megigazulásával, mely oly sokszor zsákutcába, az önmegigazulás csapdájába vezet. **Minden kész. Isten az elkészített üdvösségre hív!** Az üdvösség az az örök boldogság és dicsőség, aminek a halál sem vet véget. Sőt, ami majd csak a földi élet után bontakozik ki igazán a maga teljességében! Nem a semmi, nem a nemlét, nem a végpusztulás, nem a végleges megszűnés vár ránk, hanem a földi élet kiteljesedése a mennyei világban.

A nagy vacsora, a királyi ünnep vár ránk egy olyan tisztára mosott ruhában, melyet mi megszerezni a magunk erejéből, a magunk pénzéből, lett légyen az bármekkora gazdagság is, soha nem tudnánk!

Ez az egyik nagy reformátori felismerés Isten Igéjének kegyelmet sugárzó ígértéből!

Drága meghívás ez! Rettentő drága meghívót adnak át, hirdetnek Isten elhívott szolgálói a meghívottaknak! Erre a meghívóra még a meghívás szavait is drága vérral írták fel: a Jézus Krisztus érettünk és miattunk kiontatott vérével. Bűnt törő vér által, egyszeri és tökéletes áldozat bemutatása által, az igaz halála által készült ez a meghívó, melyen az áll, hogy az üdvösség elkészült a számadra.

Minden kész! Erre az üdvösségre pecsételt el téged is a keresztség! Megszületésünk előtt elválasztott minket az Isten, a keresztségben az ő szövetségébe pecsételt el, majd az Igéje által hív, vár, mint a tékozló fiú atyja a lerongyosodott, élettől megtépázott gyermekét. Várja, hogy visszafogadhassa.

Amíg jól megy sora, amíg az utolsó fillérig barátaival dorbézol, amíg ünnepi ruhában mulatozik és a világ élvezeteinek hódol, addig eszébe sem jut az atyja. Addig a tőle kapott javakat, gazdagságot, egészséget, jólétet tékozolta, szórta szerteszét. Aztán amikor már a javai elfogytak, a fényes ruha lerongyosodott, a korgó gyomor a földre és a disznók vályújához kényszerítette, akkor jutott eszébe, hogy milyen védettséget, biztonságot és oltalmat jelentett az atyai ház a világ megrabló szándékaival szemben, és elindult vissza, az atyai házhoz: kegyelmet remélve, visszafogadást remélve, újra az élet védettségét remélve.

De miért, Testvéreim?! Miért kell a mindenkori tékozló fiaknak eljutni a teljes testi-lelki lerongyosodás állapotába, hogy végre ráeszméljenek arra, hogy ez a névre szóló meghívó az Isten ünnepére hív és vár? Annak minden ígéretével, ajándékaival és szeretetével!

Testvérem, vizsgálj meg magad és ismerd fel azt, hogy te vagy-e az a meghívott, aki az ügyes-bajos elfoglaltságára hivatkozik, és nem megy el az ünnepi fogadásra? Amikor ott a gazdagságot jelképező föld, az állatok, a társ, bármi más, akkor az a fontosabb. De hát a javainkat is nem az Úr Isten kegyelméből kaptuk? De hát a társ, aki fontos nekünk, nem érdemelne meg annyit, hogy kézen fogva, együtt menjünk az ünnepi vacsorára? Amikor megvan minden, amikor a földi élet olyan jól berendezett, amikor még mindez eltakarja az élet nagy útvészítőinek a kátyúit, akkor udvariasan bár, de elutasítja a meghívott a hívást!

Tudjátok mi az az igazi isteni szeretet? Tudjátok mi az az igazi isteni kegyelem?

Az, amikor az élet kiüresedése, a célok elvesztése, a nehézségek hullámainak egyre magasabb árnyai, a kilátástalanság, a reményvesztettség sötét pillanatai, órái, hónapjai, évei elborítják az Isten által keresett, meghívott, hazavárt tékozló istengyermekeket, és akkor felhangzik az igei parancs: „**Menj ki gyorsan a város útjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat!**” Az élet útján eltévedtet, a földi javakat és a lelki értékeket elveszítetted, a trendi élethajszában és az önhajszolásban megnyomorodtat, a világi kívánságok megvakultjait szánja, hívja, várja a gazda. És ha már az embernek idáig kell eljutni, hogy felismerje a meghívó személyében életének Urát, és megértse azt, hogy ez a meghívás mit is rejt valójában, akkor már ebben az állapotban senki nem utasítja vissza a meghívást! Akkor már tudja, hogy ez magát a megtartatást, a kegyelmet, az üdvösséget, az örök életet jelenti. Akkor már tudja értékelni a meghívást, akkor már kegyelemként éli meg azt, hogy ilyen állapotban is meghívott lehet. **Akkor már elfogadja a meghívást!**

De újra a kérdés Testvéreim: **Miért?** Miért kell eljutni a meghívottnak addig, hogy az élet nyomorai rámutassanak arra, akinél mindegyik van gyógyír, gyógyító erő, bekötöző szeretet, felemelő kegyelem? **És még vannak üres helyek!** Még az üdvösség nagy lakomájának asztala nem telt be! Te már elfoglaltad az asztal mellett a helyedet? Te már nem a kifogásaiddal, olcsó kimagyarázásaiddal próbálsz meggyőzni Istent arról, hogy rá nincs, vagy csak alkalmanként van időd? Érzed azt, hogy ebben a helyzetben minden magyarázat kicsit élet veszíti? Az embernek vagy az Istennek van szüksége arra, hogy az üdvösség királyi vendégségébe kapjon meghívót?

Testvéreim! Még tart a kegyelmi idő! Még az ünnepi bankettet rendező nagy Úr küldi a meghívókat, általunk is! Így hát hívjunk mi is másokat! Hadd tapasztalják meg minél többen, hogy milyen örömmünnepek lehetnek részesei az atyai házban. Nem kényszer! Nem kötelező! A szabad döntés és a szabad akarat ott van a meghívott kezében! De tudatosítani kell azt, hogy aki rosszul dönt, az önmagát zárja ki arról a helyről, ahová csak az Úr Jézus Krisztuson keresztül kap bebocsátást.

Én csak ma is, most is biztatni tudlak mindnyájatokat, hogy az üdvösség asztalához fogadjátok el a meghívást, itt a földi élet folyásában úgy, hogy megszentelitek az Úr napját. Az örökkévalóság távlataiban pedig Krisztusban tartsuk mindennél fontosabbnak azt a meghívót, melyet az ő drága vérével írt, és amely az üdvösség mennyei örömébe hív. Még jöhetünk, jöjjünk, és hozzuk mindazokat, akik számunkra fontosak! Fontosak annyira, hogy a kegyelem asztalánál és az üdvösség nagy vacsoráján velük is együtt szeretnénk ünnepelni.

Jertek, immár minden kész! Boldog az, aki Isten országának vendége. Ámen.